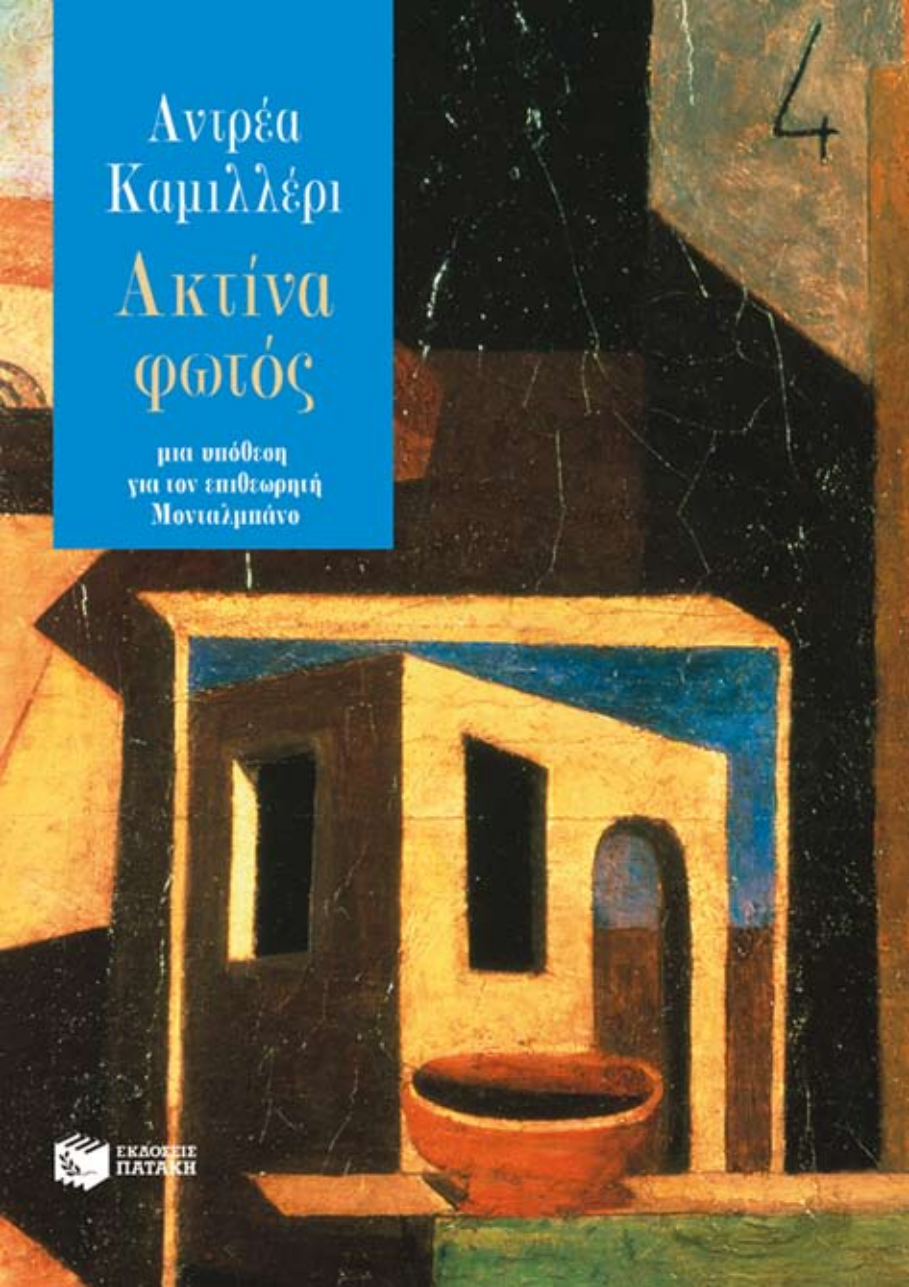

Αντρέα
Καμιλλέρι
Ακτίνα
φωτός

για υποθέση
για τον επιθηωρητή
Μονιαλμπάνο

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύονται απολύτως οι άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και η εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη — Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία

Σειρά Andrea Camilleri — 28

Αντρέα Καμιλλέρι, *Ακτίνα φωτός*

Andrea Camilleri, *Una lama di luce*

Μετάφραση: Φωτεινή Ζερβού

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια-διορθώσεις: Γιώργος Κασαπίδης

Στοιχειοθεσία, σελιδοποίηση: Αγγελική Κουτσούκου

Φιλμ-μοντάζ: Γιώργος Κεραμάς

Copyright © Sellerio Editore, Παλέρμο 2012

Copyright © για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης Α.Ε.Ε.Δ.Ε.

(Εκδόσεις Πατάκη), 2013

Πρώτη έκδοση στην ιταλική γλώσσα από τις εκδόσεις Sellerio Editore, Παλέρμο 2012

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Ιούνιος 2015

Κ.Ε.Τ. 8741 Κ.Ε.Π. 461/15

ISBN 978-960-16-6292-3

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ 38 (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ), 104 37, ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 801.100.2665, 210.36.50.000, 210.52.05.600 — ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 10678 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

ΑΝΤΡΕΑ ΚΑΜΙΛΛΕΡΙ

Ακτίνα φωτός

Μετάφραση
Φωτεινή Ζερβού

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Ένα

ΦΑΝΗΚΕ από νωρίς ότι η μέρα θα ήταν άστατη και παράξενη. Έτσι, εκείνο το πρωί και η διάθεση του Μονταλμπάνο, επηρεασμένη από τον καιρό, θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ασταθής. Κάθε φορά που ένοιωθε τη διάθεσή του ν' αλλάζει εξαιτίας του καιρού, για να μη δημιουργεί περισσότερα προβλήματα στον εαυτό του, απέφευγε να έρχεται σε επαφή με ανθρώπους.

Όσο περνούσαν τα χρόνια, τόσο οι καιρικές συνθήκες επιδρούσαν στη διάθεσή του, όπως η υγρασία στα κόκαλα των ηλικιωμένων. Τώρα πια με δυσκολία συγκρατούσε τις εκρήξεις χαράς ή την κακή του διάθεση.

Στη διαδρομή από το σπίτι του στη Μαρινέλλα μέχρι την περιοχή Καζούτσα, περίπου δεκαπέντε χιλιόμετρα απόσταση, πέρασε από δρόμους που μόνο ερπυστριόφορα οχήματα μπορούσαν να διασχίσουν ή χωματόδρομους που ίσα ίσα χωρούσε το αυτοκίνητο, ο ουρανός από ρόδινος είχε γίνει γκριζος, μετά απέκτησε ένα απαλό γαλάζιο χρώμα και τέλος ένα

λευκό ομιχλώδες που θόλωνε τα πάντα γύρω του και έκανε δυσδιάκριτο το τοπίο.

Το τηλεφώνημα έγινε στις οκτώ το πρωί, την ώρα που τελείωνε το ντους. Είχε αργήσει να σηκωθεί από το κρεβάτι, επειδή ήξερε ότι εκείνη τη μέρα δεν ήταν υποχρεωμένος να πάει στο γραφείο.

Εκνευρίστηκε. Δεν περίμενε κανένα τηλεφώνημα. Γιατί τον ενοχλούσαν; Ποιος του έσπαγε τ' αρχίδια;

Θεωρητικά, στο Τμήμα δε θα υπήρχε κανείς εκτός από τον τηλεφωνητή, επειδή εκείνη ήταν μια ξεχωριστή μέρα για τη Βιγκάτα.

Ξεχωριστή επειδή ο κύριος και υπουργός των Εσωτερικών, επιστρέφοντας από το νησί Λαμπεντούζα όπου τα κέντρα υποδοχής (μάλιστα, κύριοι, είχαν το θράσος να τα αποκαλούν έτσι!) για τους μετανάστες δε χωρούσαν ούτε μυρμήγκι, ακόμη και οι παστές σαρδέλες είχαν περισσότερο χώρο στα κουτιά τους, είχε εκφράσει την πρόθεση να ελέγξει τους καταυλισμούς που είχαν ετοιμαστεί στη Βιγκάτα. Στην πραγματικότητα, κι αυτοί είχαν γεμίσει δυστυχισμένους που ήταν αναγκασμένοι να κοιμούνται καταγής και να κάνουν την ανάγκη τους στο ύπαιθρο.

Γι' αυτό ο κύριος και διοικητής Μπονέτι-Αλντερίγκι είχε εξαγγείλει τη γενική κινητοποίηση τόσο της αστυνομίας της Μοντελούζα όσο και του τμήματος της Βιγκάτα, για ν' αυξήσει την προστασία στους δρόμους απ' όπου θα περνούσε ο υψηλός επισκέπτης και συγχρόνως να φροντίσει να μη φτάσουν στ' αυτιά

του οι βρисиές και οι αποδοκιμασίες των κατοίκων, αλλά μόνο τα χειροκροτήματα και οι επευφημίες ελάχιστων πειναλέων επί τούτου πληρωμένων κλακαδόρων.

Ο Μονταλμπάνο χωρίς δεύτερη σκέψη ανέθεσε τα πάντα στον Μιμί Αουτζέλλο και δρᾶττοντας την ευκαιρία, πήρε μια μέρα άδεια. Μόλις έβλεπε τον κύριο και υπουργό στην τηλεόραση, του ανέβαινε το αίμα στο κεφάλι, σκέψου να τον έβλεπε τον ίδιο αυτοπροσώπως.

Εννοείται με την ελπίδα ότι από σεβασμό προς ένα μέλος της κυβέρνησης, δε θα συνέβαινε καμία δολοφονία ούτε άλλη εγκληματική ενέργεια στην πόλη και στα περίχωρα. Σίγουρα οι εγκληματίες θα είχαν τη λεπτότητα να μην προκαλέσουν προβλήματα μια τόσο χαρούμενη μέρα.

Τότε, ποιος τηλεφωνούσε;

Αποφάσισε να μην απαντήσει, αλλά το τηλέφωνο, αφού σταμάτησε για λίγο να χτυπάει, άρχισε πάλι να κουδουνίζει.

Κι αν ήταν η Λίβια; Αν ήθελε να του πει κάτι σημαντικό; Όχι, έπρεπε οπωσδήποτε ν' απαντήσει.

«Εμπρός, αστυνόμει; Ο Καταρέλλα sum*».

Παραξενεύτηκε. Ο Καταρέλλα μιλούσε λατινικά; Τι είχε συμβεί; Είχε φτάσει το τέλος του κόσμου; Μάλλον δεν είχε ακούσει καλά.

* Είμαι. (Σ.τ.Μ.)

«Τι είπες;»

«Ο Καταρέλλα είμαι, αστυνόμε».

Ανάσανε ανακουφισμένος. Δεν είχε ακούσει καλά. Ευτυχώς, η Γη συνέχιζε να γυρίζει κανονικά, δεν κινδύνευε η πλάση.

«Σε ακούω».

«Αστυνόμε, πρώτα απ' όλα να σας ανημερώσω ότι πρόκειται για κάτι μακρύ και περίπλοκο».

Ο Μονταλμπάνο τράβηξε με το πόδι μια καρέκλα και κάθισε.

«Είμαι εδώ και σ' ακούω».

«Εντάξει. Σήμερα το πρωί επειδή αυτός που μιλάει ήταν κάτω από τις διαταγές του υπαστυνόμου Αουτζέλλο, επειδή περίμεναν τον ερχομό του αλικόπτερου που θα έφερνε τον κύριο και υπουργό...»

«Έφτασε;»

«Δεν ξέρω, αστυνόμε. Αγνώ ταπραγμένα».

«Γιατί;»

«Αγνώ ταπραγμένα επειδή δεν είμαι στον τόπο».

«Και πού είσαι;»

«Σ' έναν άλλο τόπο που τον λένε περιοχή Καζούτσα, αστυνόμε, βρίσκεται κοντά στην παλιά διάβαση που είναι μετά...»

«Ξέρω πού είναι η περιοχή Καζούτσα. Μπορείς να μου εξηγήσεις τι κάνεις εκεί, ναι ή όχι;»

«Αστυνόμε, αναζητάω συγχώρεση και κατανόηση, αλλά αν συνέχεια με ανακόπτετε, τότε εγώ...»

«Συγγνώμη, συνέχισε».

«Λοιπόν, κάποια στιγμή ο εν λόγω υπαστυνόμος Αουτζέλλο δέχτηκε ένα τηλεφώνημα στο τηλεφωνικό μας κέντρο που με είχαν αντικαταστήσει με τον αστυνομικό Μικέλε Φιλιππάτσο, επειδή ο εν λόγω είχε στραμπουλίξει το πόδι του και...»

«Συγγνώμη, ο εν λόγω ποιος; Ο υπαστυνόμος Αουτζέλλο ή ο Φιλιππάτσο;»

Έτρεμε στη σκέψη ότι μπορεί να είχε πάθει κάτι ο Μιμί και ν' αναγκαζόταν να υποδεχτεί εκείνος τον υπουργό.

«Ο Φιλιππάτσο, αστυνόμε, ο οποίος δεν μπορούσε να προσφέρει κάποια υπηρεσία ενεργητική και συνέδεσε τη γραμμή με τον Φάτσιο, ο οποίος μόλις άκουσε όσα του είπαν, με διέταξε να μην περιμένω το αλικόπτερο και να πάω επειγοντικά στην περιοχή Καζούτσα. Η οποία...»

Ο Μονταλμπάνο κατάλαβε ότι θα περνούσε σχεδόν όλο το πρωί, μέχρι να καταφέρει να καταλάβει τι είχε συμβεί.

«Άκου, Καταρέ, θα κάνουμε το εξής: θα ενημερωθώ και θα μιλήσουμε πάλι σε πέντε λεπτά».

«Να κλείσω το ακουνητό ή να περιμένω;»

«Να το κλείσεις».

Τηλεφώνησε στον Φάτσιο, ο οποίος του απάντησε αμέσως.

«Έφτασε ο υπουργός;»

«Όχι ακόμη».

«Μου τηλεφώνησε ο Καταρέλλα, αλλά ύστερα

από ένα τέταρτο κουβέντας, ακόμη δεν έχω καταλάβει τίποτα».

«Αστυνόμε, θα σας εξηγήσω αμέσως τι έχει συμβεί. Ένας χωρικός κάλεσε στο τηλεφωνικό κέντρο του Τμήματος για να μας ενημερώσει ότι βρήκε στο χωράφι του ένα φέρετρο».

«Άδειο ή γεμάτο;»

«Δεν κατάλαβα καλά. Ήταν χάλια η γραμμή».

«Γιατί έστειλες τον Καταρέλλα;»

«Θεώρησα ότι δεν επρόκειτο για κάτι δύσκολο».

Ευχαρίστησε τον Φάτσιο και τηλεφώνησε στον Καταρέλλα.

«Το φέρετρο είναι γεμάτο ή άδειο;»

«Αστυνόμε, το απονομαζόμενο φέρετρο έχει το καπάκι από πάνω κι έτσι, με συνέπεια, να μην είναι φανερωτό το περιεχόμενο του κάτωθε φέρετρου».

«Γι' αυτό δε σήκωσες το καπάκι;»

«Όχι, αστυνόμε, επειδή δεν είχα διαταγή να ανασηκώσω το καπάκι. Αν εσείς με διατάξετε να το ανασηκώσω, θα το ανασηκώσω. Αλλά νομίζω ότι δε χρειάζεται».

«Γιατί;»

«Επειδή το φέρετρο δεν είναι άδειο».

«Πώς το ξέρεις;»

«Το ξέρω επειδή ο χωρικός αγρότης που θα ήταν και ιδιοκτήτης του χωραφιού στο οποίο βρίσκεται το φέρετρο και ονομάζεται Αννίμπαλε Λοκόχο του Τζουζέππε και στέκεται πλάι μου, σήκωσε όσο χρειάζο-

ταν το καπάκι και είδε ότι το φέρετρο ήταν καταλαμβανόμενο».

«Κατελλημμένο από ποιον;»

«Από το πτώμα ενός πεθαμένου, αστυνόμε».

Αντίθετα απ' ό,τι είχε σκεφτεί ο Φάτσιο, η υπόθεση μάλλον δεν ήταν τόσο απλή.

«Εντάξει, περίμενέ με».

Κι έτσι αναγκάστηκε να μπει βρίζοντας στο αυτοκίνητο και να φύγει.

Το φέρετρο ήταν από κείνα που χρησιμοποιούν για πεθαμένους τρίτης κατηγορίας, δηλαδή τους πιο φτωχούς, από ακατέργαστο ξύλο, ούτε καν περασμένο με βερνίκι.

Μία άκρη από άσπρο ύφασμα προεξείχε κάτω από το στραβά ακουμπισμένο καπάκι.

Ο Μονταλμπάνο έσκυψε για να δει καλύτερα. Με τον αντίχειρα και τον δείκτη το έπιασε και το τράβηξε λίγο ακόμη. Έτσι κατάφερε να δει ότι πάνω του υπήρχαν κεντημένα ένα Μπ κι ένα Α, πλεγμένα μεταξύ τους.

Ο Αννίμπαλε Λοκόκο καθόταν στην άκρη της κάσας, από τη μεριά των ποδιών, με μια καραμπίνα περασμένη στον ώμο και κάπνιζε μισό πούρο τοσκάνο. Ήταν γύρω στα πενήντα, αδύνατος και ψημένος από τον ήλιο.

Ο Καταρέλλα στεκόταν ένα βήμα πιο πέρα, όρθιος, ακίνητος, σε στάση προσοχής, ανίκανος ν' αρ-

θρώσει λέξη από την ταραχή και τη συγκίνηση επειδή είχε αναλάβει έρευνα μαζί με τον αστυνόμο.

Τριγύρω έρημο τοπίο, περισσότερες οι πέτρες από το χώμα, ελάχιστα καχεκτικά δέντρα από τη χιλιόχρονη έλλειψη νερού, θάμνοι σόργου, πανύψηλα αγριόχορτα. Ένα χιλιόμετρο μακριά υπήρχε ένα μόνο σπιτάκι*, ίσως εκείνο από το οποίο είχε πάρει και το όνομα η περιοχή.

Κοντά στο φέρετρο, πάνω στη σκόνη που κάποτε ήταν χώμα, φαίνονταν καθαρά ίχνη από λάστιχα μικρού φορτηγού και από τα παπούτσια δύο ανδρών.

«Είναι δικό σας τούτο το χωράφι;» ρώτησε ο Μονταλμπάνο τον Λοκόκο.

«Χωράφι; Ποιο χωράφι;» ρώτησε ο Λοκόκο και τον κοίταξε με έκπληκτο βλέμμα.

«Τούτο εδώ πάνω στο οποίο πατάμε».

«Α! Χωράφι το λέτε εσείς αυτό;»

«Τι καλλιεργείτε;»

Πριν απαντήσει ο χωρικός, κοίταξε για άλλη μια φορά τον αστυνόμο, έβγαλε το καπέλο, έξυσε το κεφάλι του, έβγαλε το πούρο από το στόμα, έφτυσε περιφρονητικά στο χώμα και έβαλε πάλι το πούρο στα χείλη του.

«Τίποτα. Τι θα μπορούσα να καλλιεργήσω; Εδώ δε φυτρώνει τίποτα. Είναι καταραμένη γη. Έρχομαι για κυνήγι. Έχει πολλούς λαγούς».

* Casuzza (καζούτσα) στα ιταλικά. (Σ.τ.Μ.)

«Εσείς ανακαλύψατε το φέρετρο;»

«Μάλιστα».

«Πότε;»

«Σήμερα το πρωί γύρω στις έξι και μισή. Σας τηλεφώνησα αμέσως από το κινητό».

«Εχθές το βράδυ περάσατε από δω;»

«Όχι, είχα τρεις μέρες να έρθω».

«Συνεπώς, δεν ξέρετε πότε άφησαν το φέρετρο».

«Ακριβώς».

«Κοιτάξατε μέσα;»

«Βέβαια. Γιατί, εσείς δε θα κοιτούσατε; Ήμουν περιέργος. Είδα ότι το καπάκι δεν ήταν καρφωμένο και το σήκωσα λιγάκι. Υπάρχει ένα πτώμα σκεπασμένο με σεντόνι».

«Πείτε μου την αλήθεια, σηκώσατε το σεντόνι για να δείτε το πρόσωπο του πεθαμένου;»

«Μάλιστα».

«Άντρας ή γυναίκα;»

«Άντρας».

«Τον αναγνωρίσατε;»

«Δεν τον ξέρω».

«Φαντάζεστε τον λόγο για τον οποίο το άφησαν στο χωράφι σας;»

«Αν είχα τόση φαντασία, θα έγραφα μυθιστορήματα».

Φαινόταν ειλικρινής.

«Καλά. Σηκωθείτε, σας παρακαλώ. Καταρέλλα, σήκωσε το καπάκι».

Ο Καταρέλλα γονάτισε δίπλα στην κάσα του πεθαιμένου και σήκωσε λίγο το καπάκι.

Αμέσως, γύρισε το κεφάλι στο πλάι κι έκανε έναν μορφασμό αηδίας.

«Iam fetet*» είπε απευθυνόμενος στον αστυνόμο.

Ο Μονταλμπάνο έκανε ένα βήμα πίσω έκπληκτος. Ήταν αλήθεια! Δεν είχε κάνει λάθος! Ο Καταρέλλα μιλούσε λατινικά!

«Τι είπες;»

«Είπα ότι έχει αρχίσει να μυρίζει.»

Ε όχι! Τούτη τη φορά είχε ακούσει καθαρά! Δεν υπήρχε περίπτωση να έκανε λάθος.

«Με κοροϊδεύεις!» φώναξε τόσο δυνατά, ώστε ένωσε τη φωνή του να τον ξεκουφαίνει.

Σε απάντηση, ένας σκύλος άρχισε να γαβγίζει κάπου μακριά.

Ο Καταρέλλα άφησε αμέσως το καπάκι να πέσει και σηκώθηκε όρθιος, κόκκινος σαν ντομάτα.

«Εγώ; Εσάς; Πώς πέρασε κάτι τέτοιο από το μυαλό σας; Εγώ ποτέ των ποτών δε θα μου επέτρεπα να...»

Δεν κατάφερε να συνεχίσει, απελπισμένος έκρυψε το πρόσωπό του μέσα στα χέρια του και άρχισε να μουρμουράει με παράπονο.

«O me miserum! O me infelicem!»**

* Βρομάει ήδη. (Σ.τ.Μ.)

** Αχ, ο φτωχός! Αχ, ο δυστυχής! (Σ.τ.Μ.)

Το μυαλό του Μονταλμπάνο θόλωσε, έχασε την ψυχραιμία του, όρμησε, άρπαξε τον Καταρέλλα από τον λαιμό ταρακουνώντας τον σαν να ήταν δέντρο απ' όπου ήθελε να πέσουν τα ώριμα φρούτα.

«Mala tempora currunt!»* είπε φιλοσοφώντας ο Λοκόκο και τράβηξε μια ρουφηξιά από το πούρο.

Ο αστυνόμος Μονταλμπάνο ένωσε να παραλύει από τον φόβο.

Τώρα άρχιζε και ο Λοκόκο να μιλάει λατινικά; Είχε γυρίσει πίσω στον χρόνο και δεν το είχε πάρει είδηση; Τότε, πώς ήταν ντυμένοι με μοντέρνα ρούχα και δε φορούσαν ούτε μανδύα ούτε τήβεννο;

Εκείνη τη στιγμή όμως το καπάκι της κάσας άνοιξε από το εσωτερικό, κάνοντας δυνατό θόρυβο καθώς έπεφτε στο χώμα, και το πτώμα που έμοιαζε με μούμια σηκώθηκε αργά αργά.

«Μονταλμπάνο, δε σέβεστε καθόλου ούτε τους νεκρούς;» ρώτησε θυμωμένο το πτώμα καθώς τραβούσε το σεντόνι από το πρόσωπό του για να το αναγνωρίσουν.

Ήταν ο κύριος και διοικητής Μπονέττι-Αλντερίγι.

Ο Μονταλμπάνο έμεινε αρκετή ώρα ξαπλωμένος, σκεφτόταν και ξανασκεφτόταν το όνειρο που τόσο τον είχε ταραξεί.

Όχι βέβαια επειδή αποκαλύφθηκε ότι ο νεκρός

* Κακές στιγμές έρχονται. (Σ.τ.Μ.)

ήταν ο Μπονέτι-Αλντερίγκι ούτε επειδή ο Καταρέλλα και ο Λοκόκο μιλούσαν λατινικά, αλλά επειδή επρόκειτο για όνειρο που η συνέχεια των γεγονότων αποδείχθηκε απόλυτα λογική και ακριβής.

Κάθε λεπτομέρεια, έστω και η πιο μικρή, εμφανίζεται με τρόπο που κάνει ακόμη πιο έντονη την αίσθηση της πραγματικότητας. Το όριο μεταξύ πραγματικότητας και ονείρου είναι τόσο λεπτό, σχεδόν ανύπαρκτο. Ευτυχώς που το τέλος του ονείρου ήταν εντελώς παράλογο, αλλιώς θα ήταν από κείνα τα όνειρα που, ύστερα από λίγο καιρό, δεν μπορούσες να ξεχωρίσεις αν επρόκειτο για πραγματικό γεγονός ή για κάτι που ονειρεύτηκες.

Στο όνειρο που είχε δει δεν υπήρχε τίποτα αληθινό, παρά μόνο η άφιξη του υπουργού.

Κατά συνέπεια, δυστυχώς, δεν ήταν μέρα ξεκούρασης αλλά εργάσιμη. Όπως όλες οι άλλες.

Σηκώθηκε και άνοιξε το παράθυρο.

Ο μισός ουρανός ήταν γαλανός και ο άλλος μισός είχε διαφορετικό χρώμα, είχε γίνει γκριζός από τα σύννεφα που έρχονταν από τη θάλασσα.

Μόλις είχε βγει από το ντους, όταν άρχισε να χτυπάει το τηλέφωνο. Πήγε να το σηκώσει, βρέχοντας το πάτωμα με το νερό που έσταζε από το σώμα του. Ήταν ο Φάτσιο.

«Αστυνόμε, σας ζητώ συγγνώμη για την ενόχληση, αλλά...»

«Πες μου».

«Τηλεφώνησε ο διοικητής. Έλαβε μια επείγουσα ανακοίνωση. Αφορά τον υπουργό Εσωτερικών».

«Δε είναι στη Λαμπεντούζα;»

«Ναι, αλλά φαίνεται ότι θέλει να επισκεφθεί τον καταυλισμό έκτακτης ανάγκης της Βιγκάτα. Θα φτάσει με ελικόπτερο σε περίπου δύο ώρες».

«Τι σπάσιμο!»

«Περιμένετε. Ο διοικητής διέταξε όλο το Τμήμα να είναι στη διάθεση του υποδιοικητή Σινιορίνο που θα βρίσκεται εδώ σ' ένα τέταρτο. Ήθελα να σας ενημερώσω».

Ο Μονταλμπάνο αναστέναξε ανακουφισμένος.

«Ευχαριστώ».

«Φυσικά, δεν έχετε την παραμικρή πρόθεση να εμφανιστείτε;»

«Ακριβώς».

«Τι να πω στον Σινιορίνο;»

«Ότι έχω γρίπη, είμαι στο κρεβάτι και να συγχωρήσει την απουσία μου. Με όλο τον σεβασμό, τεμπελιάζω. Όταν φύγει ο υπουργός, τηλεφώνησέ μου εδώ στη Μαρινέλλα».

Οπότε, ο ερχομός του υπουργού γινόταν πραγματικότητα.

Μήπως είχε δει προφητικό όνειρο; Αν ναι, τότε μήπως θα έβρισκαν σύντομα τον κύριο και διοικητή μέσα σε φέρετρο;

Όχι, ήταν απλή σύμπτωση. Δε θα υπήρχε συνέχεια. Κυρίως επειδή, αν το καλοσκεφτόταν, ήταν αν-

θρωπίνως αδύνατο ν' αρχίσει να μιλάει ο Καταρέλλα λατινικά.

Χτύπησε πάλι το τηλέφωνο.

«Εμπρός;»

«Συγγνώμη, έκανα λάθος» είπε μια γυναικεία φωνή και έκλεισε.

Η Λίβια δεν ήταν; Γιατί είπε ότι είχε κάνει λάθος; Της τηλεφώνησε.

«Τι συμβαίνει;»

«Γιατί ρωτάς;»

«Συγγνώμη, Λίβια, τηλεφωνείς στο σπίτι, απαντάω κι εσύ το κλείνεις λέγοντας ότι έκανες λάθος!»

«Α, εσύ ήσουν!»

«Και βέβαια εγώ ήμουν».

«Να, βλέπεις, ήμουν σίγουρη ότι δε θα σ' έβρισκα στο σπίτι, ώστε... παρεμπιπτόντως, τι κάνεις ακόμη στη Μαρινέλλα; Δεν είσαι καλά;»

«Είμαι μια χαρά! Και μην προσπαθείς να ξεγλιστρήσεις!»

«Από τι;»

«Από το γεγονός ότι δεν αναγνώρισες τη φωνή μου! Το θεωρείς φυσικό ύστερα από τόσα χρόνια...»

«Πόσο σε βαραίνουν, ε;»

«Τι με βαραίνει;»

«Τα χρόνια που είμαστε μαζί».

Με λίγα λόγια, ο καβγάς κράτησε πάνω από ένα τέταρτο.

Πέρασε άλλη μισή ώρα τριγυρνώντας με το σώβρακο στο σπίτι. Μετά ήρθε η Αντελίνα που μόλις τον είδε, γλώμισε.

«Παναγία μου, αστυνόμε, τι συμβαίνει; Άρρωστους είστε;»

«Αντελί, κι εσύ τα ίδια; Μην ανησυχείς. Μια χαρά είμαι. Θέλεις να σου πω κάτι; Σήμερα θα φάω εδώ. Τι θα μου ετοιμάσεις;»

Η Αντελίνα χαμογέλασε.

«Θέλετε μια νόστιμη πάστα ἄνκασάτα*»;

«Θαύμα, Αντελί».

«Και μετά τρία ή τέσσερα ξεροτηγανισμένα μπαρμπουνάκια;»

«Να τα κάνουμε πέντε και τίποτ' άλλο».

Απρόσμενα, ο παράδεισος είχε κατεβεί στη γη.

Έμεινε στο σπίτι μια ώρα, αλλά όταν άρχισε να φτάνει στη μύτη του η θεική μυρωδιά που ερχόταν από την κουζίνα, κατάλαβε ότι ήταν ώρα να φύγει, δε θα κατάφερνε ν' αντισταθεί. Ένιωθε ένα κενό στο στομάχι, κι έτσι αποφάσισε να κάνει έναν μεγάλο περίπατο στην ακροθαλασσιά.

Όταν επέστρεψε ύστερα από περίπου δύο ώρες, η Αντελίνα τον ενημέρωσε ότι είχε τηλεφωνήσει ο

* Μοναδικό πιάτο της σικελικής παράδοσης με πολύ απλά υλικά: ριγκατόνι, τυρί κατσοκαβάλο, κιμά και μελιτζάνες. (Σ.τ.Ε.)

Φάτσιο για να του πει ότι ο υπουργός είχε αλλάξει γνώμη και είχε επιστρέψει στη Ρώμη χωρίς να περάσει από τη Βιγκάτα.

Ο Μονταλμπάνο έφτασε στο Τμήμα μετά τις τέσσερις, μ' ένα πλατύ χαμόγελο στα χείλη, ένωθε καλά με τον εαυτό του και τον κόσμο όλο. Το θαύμα της πάστας `νκασάτα.

Στάθηκε για μια στιγμή μπροστά στον Καταρέλλα, που μόλις τον είδε να μπαίνει, πετάχτηκε όρθιος σε στάση προσοχής.

«Καταρέ, μπορείς να μου λύσεις μία απορία;»

«Στις διαταγές σας, αστυνόμε».

«Ξέρεις λατινικά;»

«Και βέβαια, αστυνόμε».

Ο Μονταλμπάνο τα έχασε και τον κοίταξε άφωνος. Ήταν σίγουρος ότι ο Καταρέλλα με το ζόρι είχε τελειώσει τη βασική εκπαίδευση.

«Τα έμαθες στο σχολείο;»

«Δεν έχω ακριβώς μάθει, αλλά μπορώ να πω ότι γνωρίζω καλά».

Ο Μονταλμπάνο έχανε όλο και περισσότερο το χρώμα του.

«Πώς τα κατάφερες;»

«Να μάθω;»

«Ναι».

«Μου τον γνώρισε ένας γείτονας».

«Ποιον;»

«Τον λογιστή Βιτσέντσο Καμάστρα που έχει το παρατσούκλι “Ο Λατίνος”».*

Το χαμόγελο επέστρεψε και πάλι στα χείλη του αστυνόμου. Καλύτερα έτσι, όλα επέστρεφαν στην κανονικότητα.

* Λογοπαίγνιο με τη φράση «il latino: λατινικά και ο Λατίνος» το οποίο δεν μπορεί να αποδοθεί στη γλώσσα μας. [Σ.τ.Ε.]